

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Under det svindende lys

Citation: Hjortø, Knud: "Under det svindende Lys", i Hjortø, Knud: *Under det svindende Lys*, Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, 1933, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_16-shoot-idm139728779653984/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Under det svindende Lys

Han er blandt fornyerne, af dem, der skaber symfonien og kvartetten. Hvoraf kommer det nu, at så uhyre meget af Haydn føles forfærdelig banalt og tomt? Mindre geni, vil mangen en svare. Ja, men han hører tillige til den tid, da forfaldet begynder, foruden fornyelsen. Ganske vist, tiden havde både Mozart og Beethoven, men forfaldet er der alligevel. Det er ikke let at sige, hvad det er, der sker ved Bachs død, men da kommer forandringen, den ædle stil går tabt. Havde Haydn levet på Händels tid, var han vel ikke blevet skaberen af ny former, men han var blevet en ædlere kunstner. Hvordan jeg kan vide det? Ja, man kan jo ta små komponister fra den store tid, Muffat, Krebs, Wagenseil og så videre, de er alle renere i tonen. De har den lykke at drikke af musikkens løb på et sted, der er nærmere udspringet, altså mindre plumret. Eller skal jeg stille op mod hinanden Martini og Mendelssohn, den ene ren, den anden plumret og sødlig. Det må ligge i tiden. Musikkens ideal er et andet i den gamle tid.

Blandt de gamle er Händel vel ellers en af de mindst idealistiske. Han er som sagt ikke dybtgående, men at høre på ham er som at være sammen med et menneske, hvis sind er lyst og muntert. Man får ingen tanker af et sådant menneske, men man søger hans selskab, fordi det går på en gang hvile og opmuntring til ens sind. Händel er udadvendt, det er tilhøreren, han taler til. Man føler i hans musik nærværelsen af et menneske, man kommer til at holde af.

Händels klaverværker er sejsten suite i to bind. De findes i en billig udgave hos Durand i Paris. Desuden er der et bind med andre stykker, f. eks. variationerne og den prægtige samling, der kaldes Sept Pièces.

Når man fra Händels djærve og bredt anlagte suite går over til Henry Purcells (1659-1695), har man lige straks et stærkt indtryk af at være kommet fra musikkens manddom til dens barndom. De er ganske korte, disse suite, og vel er de fulde af henrivende indfald, men man synes ikke, komponisten har fået ud af dem, hvad han kunde. Ellers plejer en komponist at gentage og variere et godt indfald, men her